

[Energiministeren]

Så spørger fru Lone Dybkjær om samspillet mellem regeringen og folketinget med hensyn til henholdsvis køberettens udøvelse og indvindingstilladelsernes udformning fremover. Dertil vil jeg sige, at indvindingstilladelserne i almindelighed og altså DUCs indvindingstilladelser jo fremover vil behandles efter undergrundsloven, og det betyder, at der vil være en løbende indsigt i disse ting, et løbende samspil mellem folketinget og regeringen, og at indvindingstilladelserne og det produktionsniveau, der bliver tale om osv., kommer til at føje sig ind i regeringens almindeligt formulerede ressourceforvaltning som sådan.

Hvad angår køberetten, vil det være det statslige olieselskabs vurdering af, hvad de kan håndtere igennem deres system. Det har jo ikke en pligt til at købe de og de mængder, men en ret til at købe op til de og de procenter af mængderne. Med den bløde start, der forhandlingsmæssigt har måttet accepteres for væksten af statens egentlige råderet over egne ressourcer, når det kommer til downstreamaktiviteterne, er der tale om en blød vækst i engagementet, sådan at vi får mulighed for en fornuftig og omhyggelig planlægning af, hvad det statslige olieselskab gør.

Jeg har ved denne lejlighed ikke nye kommentarer til fru Lone Dybkjærs bemærkninger om en særlig lovgivning for så vidt angår det statslige olieselskab; det må vi eventuelt vende tilbage til.

I spørgsmålet om nogle af vores amerikanske konsulents rolle i forbindelse med hele forhandlingsforløbet og vurderingen af tingene vil jeg sige, at der faktisk er tale om, at vi er omhyggelige med ikke at betale disse dyre, men i øvrigt meget godt anvendte penge til god rådgivning ud i den blå luft uden at sikre os, at vi får så meget for det som muligt. Det betyder også, at der i modsætning til det, der har præget visse dagblades udtalelser, har været en løbende ganske tæt kontakt til vores konsulenter under hele forhandlingsforløbet.

Vi har ikke lagt skjul på – og personligt har jeg heller ikke lagt skjul på det – at energiforvaltningen i Danmark bestemt endnu ikke har de især kvantitativt mandskabsmæssige ressourcer, at vi synes, vi kan alle tingene selv, og derfor bruger vi rent faktisk gan-

ske intensivt de forskellige rådgivningsfirmaer, vi er i samarbejde med.

Vurderingen er først og fremmest gået på det, der var hovedsagen i forhandlings-spørgsmålet, nemlig at få øget efterforskningsaktivitet fremtvunget på dansk sokkel. Både mit partis ordfører og jeg selv i redegørelsen har citeret det, der er det afgørende element i denne vurdering, nemlig at der ikke er baggrund for at forvente nogen væsentlig forskel mellem aktiviteten i forhold til lovgivningen og i forhold til aftaleløsningen.

Så spørger fru Lone Dybkjær specielt om vores vurdering af, hvilken virkning A. P. Møllers mulighed for at bevare det sammenhængende område på denne ca. ene procent kan have på andre olieselskabers indstilling med hensyn til at komme ind på dansk sokkelområde.

Her beskæftiger vi os med det, der lige præcis ifølge sagens natur ikke har kunnet vurderes af nogen som helst, nemlig boniteten af de områder, der endnu ikke har været tilstrækkeligt eftersøgt. Alle kan og må selvfølgelig være enige i betragtningen om, at for hver eneste kvadratkilometer, der på forhånd kan bevares for ét selskab, vil der være færre interessante kvadratkilometer til rådighed for andre at komme ind på. Men mere end det er det simpelt hen pløkkumuligt at sige noget om på dette tidspunkt. Man vil også have kunnet bemærke, at statens konsulenter på dette område i alle de år, der er gået, meget omhyggeligt har undgået at fremkomme med vurderinger af områder, der ikke er konkrete data for baseret på boringer. Der foreligger ingen vurderinger om, hvad de områder, som A. P. Møller som koncessionshaver skal tilbagegive, er værd, fordi det er områder, der ikke i virkelig effektiv forstand er færdiggenemsøgt. Derfor kan det spørgsmål, fru Lone Dybkjær stiller, ikke besvares. Hvis det spørgsmål, fru Lone Dybkjær stillede, kunne besvares, var der jo ikke nogen grund til at føre undergrundspolitik i de næste tyve år i Danmark.

Jeg har allerede kommenteret spørgsmålet om forhandlingsklausulen. Fru Lone Dybkjær spørger specielt, om regeringen har haft ønske om en anden formulering. Med den intensitet, der har præget forhandlingerne om alt dette her, kan man faktisk sige, at der om næsten alle sætninger og ord har været indtil flere mulige formuleringer fremme,